

VYROVNAT SI ÚČTY

MARTINA COLE

VYROVNAT SI ÚČTY

MARTINA COLE

2017

Copyright © 2015 by Martina Cole
Translation © 2017 by Hana Čapková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného svolení majitele autorských práv.

Z anglického originálu GET EVEN,
vydaného nakladatelství Headline, Londýn 2015,
přeložila Hana Čapková
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v březnu 2017

ISBN 978-80-7498-202-6

Pro mou krásnou dceru Fred a vnoučka Chrise.

*A taky pro Clarkieho! Mého velkého vnuka,
babiččina broučka.*

PROLOG

Bože, slituj se nade mnou hříšným.

Lukáš 18,13

Sharon pila víno a přemítala, jak je možné, že z jejího báječného, nádherného života zbylo tohle. Kdysi jí všechny kamarádky záviděly. Skutečnost se však zásadně lišila od veškerých iluzí.

Zavřela oči a představila si svého prvního manžela Lennyho Scotta. Začala s ním chodit ve třinácti a v sedmnácti si ho k velkému zklamání rodičů vzala. Byli spolu moc šťastní a měli dva syny, což jejich vztah ještě posílilo.

Potom ho někdo brutálně zavraždil. Jedné noci ho našli zmučeného a ubitého, a bylo po všem.

Stejně noci taky objevila jeho tajemství. Celé roky ho před ní a všemi okolo skrýval. Tajemství, jehož odhalení by mu ve zločineckém světě nevýslovně přitížilo, a navíc by mělo dopad na životy jejich synů.

Co dobrého jim ale věčné utajování přineslo? Dneska oba své chlapce navštívila ve vězení a oni se chovali, jako by všechno byla pouhá hra. Měli legraci z toho, že zabili člověka. Jak to mohla dopustit? Proč jí nedošlo, že jsou pochroumaní

a stávají se z nich grázlové? Nic jiného totiž nebyli. Nedali se považovat ani za skutečné zločince. Jenom utloukli jednoho muže. Nedokázala uvěřit, že její dva chlapci, do nichž vkládala velké naděje, se mohli takhle zkazit.

Polkla slzy, protože ty nebyly k ničemu. Život v podsvětí stál za pendrek. Možná se zdál skvělý, ale mohl se proti člověku kdykoli otočit zrovna ve chvíli, kdy to nejméně čekal. Ztraceně! Nikdy se nedozvěděla, proč Lennyho zabili. Celé roky žila v nevědomosti. Až dneska večer jí pravdu pověděl jediný muž, jemuž mohla důvěřovat. A teď už nevedla cesta zpět.

Zhluboka se napila. Tohle zvládne, jenom když bude mít trochu v hlavě. Dneska večer se postará o nápravu některých křivd a bylo jí jedno, zda ji to ohrozí. Věci už se daly do pohybu.

Mladý Lenny Scott a jeho bráška Liam se mohli potřhat smíchy. Dozorci říkali, že je s nimi těžké pořízení. Chránilo je otcovo jméno a jejich otčím. Mladíci to věděli stejně dobře jako dozorci. V podstatě si mohli dělat, co chtěli. Bylo to nechutné, ale bohužel pravdivé. Poprvé v životě seděli ve vazbě a považovali to za velké dobrodružství. Jeden starší dozorce, Eric Marks, však věděl, že nejsou tak drsní, jak si o sobě myslí.

Mladší Liam si na život ve věznici nezvykal tak snadno jako jeho starší bratr Lenny. Nebyl stavěný na dodržování pravidel. Ráno musel vylévat nádobu na výkaly, přes den jíst v určené hodiny a chodit brzy spát. Na rozdíl od bratra ho toto „dobrodružství“ zřejmě rychle přestávalo bavit. Situaci rozhodně nevytěpšila ani jejich matka, která při dnešní návštěvě ztropila šílenou scénu. Teď se jim všichni za zády

smáli. Zavřeli je sice za vraždu, ale měli určitý vliv, který jim mohl pobyt ve vězení zkrátit. Byla jich škoda. Takoví chytří, hezcí a vzdělaní mládenci! Navíc neměli nouzi o peníze. Bohužel na to nemysleli, ani na svou matku, která kdysi musela pohřbít jejich otce. Eric by se vsadil, že ta hrůza na ní zanechala stopy, a na obou klucích taky.

Zhluboka si povzdechl. Ani po dvaceti letech v oboru nepřestával cítit zklamání z počinání matky přírody. Na samém začátku kariéry usoudil, že vrazi jsou zvláštní živočišný druh. Někteří měli pro své konání dobrý důvod, jiné někdo vyprovokoval. Eric viděl mnoho životů zničených rvačkou v opilosti nebo pod vlivem drog. Pak existovali ještě Lennyové a Liamové, kteří vraždění považovali za legraci.

Jednu věc nemohl jejich matce upřít – aspoň chápala, že její synové provedli něco zlého, a při odpolední návštěvě jim to řekla. Třeba ještě mají nějakou naději. Ačkoli tomu příliš nevěřil.

Sharonina dcera Kathy se bála a styděla. Všechno se proti ní obrátilo. Konečně si uvědomila závažnost toho, co provedla a zavinila.

Do očí jí znovu vstoupily horké slzy. Pláčem se jí vždycky podařilo přimět tátu, aby jí dal, co chtěla. Dneska večer jí to ale nevyšlo. Pochopila, že zašla příliš daleko a máma s tátou za ni všechno neurovnají tak jako obvykle. Tentokrát mohla zapříčinit skutečnou vraždu. Nejhorší bylo, že se na ni otec nebude už nikdy dívat tak jako dosud. Hrozně ho zklamala a mámu taky. Táta jí vždycky vyhověl, zatímco máma byla ta špatná. Rezolutně jí odmítala splnit přání, pokud si to Kathy podle ní nezasloužila. Dívce teď došlo, že máma se ji celé roky snažila chránit. Kathy ji za to nenáviděla. Sharon se jí přitom jenom pokoušela pomoci k větší samostatnosti.

Vzala do ruky mobil a znovu zkusila vytočit jisté číslo, ale nikdo to nebral. Frustrovaně mrštila telefonem o zeď. Bylo to hrozně nespravedlivé. Ať jde do háje, hajzl! Pořád ignoruje její volání, tak ať si to s jejím otcem vyřeší sám. Ona to musela taky zvládnout.

Reggie Dornan měl pořádnou zlost. Dneska by dokázal složit zápasníka Man Mountain Deana s jednou rukou přivázanou za zády. Ani by se při tom nezapotil. Parádně ho doběhli. Cítil se podvedený tím nejhorším možným způsobem a nehodlal se s tím smířit. Dneska večer to skončí. V duchu prosil Pánaboha, aby všechno vyšlo a on mohl mít pocit, že splnil svůj slib postarat se o rodinu Lennyho Scotta. Byl Sharoniným dlužníkem, protože jí kdysi zlomil srdce. Dlužil jí opravdu hodně. Udělá všechno, co je v jeho silách, aby se na Lennyho Scotta nezapomnělo. Reggie Dornan vždycky splácí dluhy.

Sharon objímala Kathy, ale nepřestávala zuřit. Dcera byla rozmazlený spratek a s tím se muselo něco udělat.

„Moc mě to mrzí, maminko. Věř mi, prosím tě. Je mi to hrozně líto.“

Sharon se zadívala do dívčina krásného obličeje. Kathy se chovala úplně stejně jako její otec – brala si, co chtěla, bez ohledu na to, komu tím ublíží nebo kdo bude muset za její potěšení zaplatit.

„Vůbec nic ti není líto, Kath! Mrzí tě jenom to, že to na tebe prasklo.“

Odstrčila dceru od sebe a nechala ji, ať si hořce pláče. Překvapeně zjistila, že dívčino očividné trápení v ní nevzbuzuje vůbec žádné emoce. Mohl se tomu však někdo divit, po všem,

co se dneska dozvěděla? Nepříjemná situace, v níž se Kathy ocitla, ji v tuhle chvíli nevzrušovala. Možná se jí bude zabývat zítra. Pokud všechno dobře dopadne, snad najde čas a dostatek energie a pokusí se vytáhnout Kathy z bryndy, kterou si navařila. Teď měla úplně jiné starosti.

Rozhlédla se po krásném domě, který s velkou láskou a péčí zařídila a vyzdobila. Jako by se jí vysmíval a dokazoval, že majetek je pouhá prkotina. Ohlédnutí člověku vždycy přijde vhod. Sharon měla za celý život jenom dva muže – jednoho zavraždili a ten druhý... Ještě se uvidí. Její máma říkávala, že pokud je ženská chytrá, nikdy se nerozčiluje, ale udělá něco mnohem lepšího – *najde v sobě rovnováhu*.

Když konečně zazvonil telefon, málem se rozplakala úlevou. Po dlouhých letech konečně držela svůj život ve vlastních rukou. Jenom doufala, že není příliš pozdě. Jednou věcí si byla naprosto jistá – tenhle kalich hořkosti vypije až do dna. Nic víc pro sebe a své děti nemůže udělat. Chtěla se pomstít za to, co se jí a její rodině stalo.

Úplně se uklidnila. Na tohle celou dobu čekala. Udělá, co je potřeba, bez ohledu na následky.

KNIHA PRVNÍ

V hloubce mé duše něžná tajnost sídlí
Opuštěná a navždy v temnotě
Jen s tebou tlukot srdce sdílí
Pak zachvěje se a ukryje se v němotě

Korzár, Lord Byron (1788–1824)

KAPITOLA PRVNÍ

1984

„Ty náno pitomá! Já to věděla!“

Mladá Sharon Conwayová podrážděně obrátila oči ke stropu. Její rozzuřenou matku to ani trochu neuklidnilo. Naopak se ještě víc rozzuřila.

„Tak ty budeš obracet oči nahoru, jo? Jsi úplně blbá! Ten grázl ti bude do konce života viset na krku! Upřímně, Sharon, vážně by mě zajímalo, jestli máš v té své zmalované, načesané hlavě jediné zrníčko inteligence. Kdybys byla jenom trochu chytrá, už bys ležela na klinice a nechala si to vzít. Ale ty ne! Naše paní Chytrá si myslí, že grázla může změnit, že se z něj stane pan Dokonalý! Tak já ti prozradím jedno malé tajemství – ten se nikdy nezmění. Zato ty jo, ty kozo pitomá! Do smrti zůstaneš k tomu hajzlovi uvázaná. Jakmile mu porodíš děti, už se ho nikdy nezbavíš.“

Sharon matku dávno přestala poslouchat. Bylo jí úplně jasné, co říká. Ze zkušenosti věděla, že nejlepší je takový pro-

slov nevnímat a počkat, až se ta praštěná stará kráva vypovídá. Nemělo smysl jí odporovat. Celá ulice věděla, že Sharonina matka je mistrně v hádkách. Kdyby se v nich soutěžilo na olympiádě, Ivy Conwayová by vyhrála zlato.

Sharonin otec Derek Conway, jemuž se říkalo Del, si dál četl noviny, jako by v domě bylo ticho jako v klášteře. Krátce po svatbě se naučil Ivy ignorovat. Bylo to nutné, jinak by ji musel uškrtit. Pokud se zrovna nehádala, byla opravdu skvělá. Stačilo ji ale trochu pozlobit a dokázala na člověka hulákat celou noc.

Dopil čaj. Věděl, že to takhle dopadne, zrovna jako Ivy, i když se tomu ze všech sil snažila předejít. Jenže Sharon byla do Lennyho Scotta šíleně zamilovaná od chvíle, kdy spolu začali chodit. Tehdy jí bylo třináct a Lennymu patnáct. Teď, po čtyřech letech vztahu, ji přivedl do jiného stavu a chtěli se vzít. Aspoň že se s ní opravdu chtěl oženit. V současné době se to dělo naprosto výjimečně.

Derek nenápadně zamrkal na dceru na znamení, že při ní stojí. Manželka ho při tom bohužel nachytala.

„Ach tak! Vy dva si teda myslíte, kdovíjaká to není legrace! Jen počkej, on tě ten humor přejde, až zažiješ, jaké je to ve skutečnosti, mladá dámo. Ještě si na mě vzpomeneš...“

Sharon se podle očekávání zatvářila kajícně a znovu přestala matku vnímat. Koneckonců věděla, že Ivy nedá pokoj. Vůbec nebrala v potaz, že Sharon si Lennyho Scotta hodlá vzít stůj co stůj, ať si ona nebo kdokoli jiný říká, co chce. Už se pevně rozhodla. Máma brzy zjistí, že není jediná dubová palice v rodině.

Rázně zvedla ruku a Ivy se zastavila. „Za chvíli přijde se svými rodiči, kteří z té situace taky nejsou nadšení, ale na rozdíl od tebe, mami, vidí, že se s tím snažíme co nejlíp vy-

pořádat. Brala bych, že vyvádíš, kdyby si mě vzít nechtěl. Ale on chce. Oba si přejeme svatbu. Bude sice o trochu dřív, než jsme plánovali, ale tak to je. Stalo se a ty se s tím smiř.“

Derek Conway oněměl, když Ivy skutečně zavřela svoji proříznutou pusou. Nevěřil by, že to někdy zažije.

KAPITOLA DRUHÁ

„Jsi si jistej, hochu? V dnešní době se s nima nemusíte ženit. Svět se změnil.“

Na Lennym Scottovi bylo zřejmé, že se cítí trapně. „Upřímně, pane Johnstone, já si ji stejně chtěl vzít. Jenom to přišlo trochu dřív, než jsme čekali, nic víc. Jsme spolu čtyři roky. Sharon je hodná holka a já ji miluju.“

Zrudl až po kořínky vlasů a Jack Johnson se musel proti své vůli usmát. Lennyho Scotta měl moc rád. Byl to hodný a chytrý kluk, který uměl vzít za práci. Zatím vymáhal dluhy, ale Jack cítil, že i přes značné mládí ho čeká zářná budoucnost. Dovedl z hlavy počítat jako kalkulačka a vždycky přesně věděl, kolik má dlužník zaplatit za půjčku. V případě nutnosti dokázal během několika sekund vypočítat výši úroku. Navíc se nikdy nepokusil nikoho podfouknout. Jack Johnson měl dostatek zkušeností s chlapy na Lennyho pozici, kteří okrádali dlužníky. Přísahali, že ti chudáci nezaplatili, i když Jack dobře věděl, že opak je pravdou. Očekávali, že zaplatí ještě jednou. Jack dluhy neodpouštěl, ale zakládal si na pocti-

vosti. Půjčky představovaly hodně výnosný obchod – někteří obyvatelé obecních bytů mu dlužili stovky tisíc liber.

S mladým Scottem měl určité plány. Když teď čekal přírůstek do rodiny, mohl by se ochotněji zajímat o temnější stránku jejich podnikání. Jack Johnson se řídil heslem, že člověk se má vždycky snažit druhého přesvědčit.

„Tak to ti přeju jen to nejlepší, chlapče. Pokud jsi přesvědčen, že děláš správnou věc, všechno ostatní je nepodstatný.“

Lenny se usmál. „Jsem přesvědčen. Akorát, pane Johnstone, potřebuju trochu víc peněz. Musím sehnat byt, když čekáme malý. Víte, jak to chodí.“

Jack Johnson byl ochoten pomoci. „To mi povídej. Moc rád ti přihraju nějakou práci.“

Lenny Scott se nadchl. „Nevím, jak bych vám poděkoval, pane Johnstone. Slibuju, že budu makat jako šroub.“

Jack to dobře věděl a usmál se. „Jakmile se to malý narodí, budeš makat jako šroub pořád, to ti povídám. Ať se ti dobře vede, a víš co? Teď ti dám tisícovku, ať můžeš začít připravovat svatbu. Jsi fajn kluk, Lenny, a podle mýho to dotáhneš daleko.“

Lenny ohromeně přihlížel, jak Jack otevírá malý trezor a vyndává z něj tisíc liber v hotovosti. Když mu peníze podal, mládenec by se nejradši rozplakal. Ten chlap měl neuvěřitelně velké srdce! Lenny mu v tu chvíli na místě odpřisáhl neko-nečnou věrnost. Jack Johnson dobře věděl, že to tak dopadne. Dobrého pracanta bylo třeba si předcházet a toho kluka navíc měl doopravdy rád. Vůbec nepochyboval, že Lennyho Scotta čeká zářná budoucnost. Jack Johnson byl vždycky hrdý na to, že rozezná přirozený talent a dovolí mu projevit se v praxi. Proto tak zbohatl.

S Lennym měl velké plány. Mládenec představoval výjimečnou kombinaci síly a chytrosti, která se v jejich branži považovala za opravdové požehnání. Lenny uměl používat hlavu – věděl, jak se věci mají, a disponoval milou povahou – a především byl vděčný. Jack Johnson velmi dobře věděl, že všude kolem je plno zparchantělých hajzlů. Postrádali morálku a žili v přesvědčení, že je má někdo živit. Dával to za vinu sociálnímu státu, který lidi jenom oslabuje. Podpora je určená k tomu, aby člověku pomohla přežít, než si najde práci. Nemá se stát hlavním příjmem.

Proto Jack tolik obdivoval Lennyho. Nesnažil se přivydělat si blbých pár liber bokem. Byl fajn. I přes své mládí chápal, že je potřeba držet se co nejdál od vlády. Zůstával nenápadný a vydělával si vlastními schopnostmi. Zkrátka chlap podle Jackova gusta.

KAPITOLA TŘETÍ

„Cože? Kolik?“

Lenny slyšel nevěřičnost v hlasech všech přítomných. Nadšeně se zasmál, vytáhl z kapsy štos bankovek a hodil ho na stůl.

Když to uviděla Ivy, málem jí vylezly oči z důlků. Lennyho rodiče mlčeli. Jeho otec, jemuž se říkalo Velkej Lenny Scott, byl synem nadšený. Lennyho matka Lesley, vysoká hubená žena s obličejem připomínajícím rozbitý ciferník, mlčela. Jak by řekl její muž – připadala si příliš blízká Pánubohu, aby jí vyhovovala známost s člověkem jako Jack Johnson.

Lesley měla ráda Sharon a cítila, že s ní syn bude šťastný. Nelíbila se jí však synova práce. Chovala přesvědčení, že je dost chytrý na to, aby studoval na univerzitě, a jeho práci považovala za mrhání inteligencí. Zpracuje Sharon, aby ho přiměla opustit zvolený životní styl a přivedla ho na vhodnější cestu. Měl vlastnosti obchodníka a Lesley hodlala udělat vše pro to, aby svůj potenciál plně využil. Byl to její hlavní životní cíl. Syn potřeboval mít kvůli komu se snažit a ona doufala,

že tahle dívka a dítě, které nosí pod srdcem, ho přimějí zvolit si správný směr. Lesley Scottová se svým jediným potomkem měla velké plány a hodlala Sharon přesvědčit o jejich důležitosti.

„To je od něj velkorysý, chlapče. Pokud člověk maká, Jack není skoupej na peníze.“

Lenny se na otce zářivě usmál. Bylo na něm vidět, že má ze syna radost.

Lesley si svůj názor nechala pro sebe, protože neseděli doma, ale z výrazu jejího obličeje se dalo dobře poznat, co si myslí.

Ivy Conwayová ji obezřetně pozorovala. Nevěděla, co si o ní má myslet. Říkalo se, že Lesley není radno naštvat. Nechodila moc často do hospody ani nehrála bingo. Taky platila za pánbičkářku, která pořád smrdí v kostele. Ivy byla dobrá katolička, ale necítila potřebu denně se vláčet do místního svatostánku.

Del Conway mužům s úsměvem nalil další sklenku whisky. Lenny jenom usrkl, zato jeho otec do sebe tu svou rychle hodil.

„Na naše mladé!“ Del zvedl sklenici a šťastně připil dceři a nastávajícímu zeti. Ženy se usmály a pozvedly své šálky čaje.

Ivy se v duchu vztekala, protože by si radši dala whisky, ale následovala příkladu Lesley Scottové, která pití odmítla, jako by jí Lucrezia Borgia právě podala číši jedu. Velký Lenny dělal, že si chování své ženy nevšímá, a Ivy ho za to v hloubi duše obdivovala. Všeobecně se o něm vědělo, že si rád přihne.

Sharon Conwayová se na svého vyvoleného dívala s takovou láskou, že to udělalo dojem dokonce i na Ivy. Neochotně

sama sobě přiznala, že mládenci na její těhotné dceři opravdu záleží. I tak si dál myslela, že jsou příliš mladí a úplně blbí. Kostky však už byly vrženy a dalo se dělat jediné – co nejvíc ze zapeklité situace vytěžit.

KAPITOLA ČTVRTÁ

„Vím, že jsi nechtěl obecní byt, Lenny, ale je v hezkým domě a podle mé mámy bychom byli blázni, kdybychom si ho nepronajali.“

Lenny si zhluboka povzdechl. Sharoninu úvahu chápal, ale nechtěl začít manželský život na sídlišti.

Sharon se ho pokusila obměkčit úsměvem. „Komerční nájem je hrozně drahý a tohle vyjde mnohem levněji. Budeme si moct našetřit a časem si koupit něco vlastního. Navíc to mám blízko k mámě. Až porodím, budu potřebovat její pomoc. Zvlášť pokud mám chodit do práce.“

Lenny zavrtěl hlavou. „Moje manželka pracovat nebude!“

Sharon se zasmála, ale ledově odpověděla: „No jo, tak si naskoč do stroje času a vrať se do středověku. Už se jim tam po tobě stýská. Jasně, že budu pracovat. Nezačnu hned, ale po několika měsících. Čím dřív začneme šetřit, tím dřív si budeme moct koupit vlastní bydlení.“

Lenny věděl, že Sharon má pravdu, ale neměl z toho radost. Vešel do přízemního bytu a rozpačitě se rozhlédl. Mu-

sel připustit, že je mnohem hezčí, než očekával. Obecní úřad ho nechal celý zrekonstruovat, protože předchozí nájemník tu ležel rok v posteli a umíral. Byt po něm zůstal tak špinavý, že se musela vyměnit i kuchyň. V ranním světle ale působil jasně a útulně, což Lennyho příjemně překvapilo.

„Taky má malou zahrádku. Sice je zarostlá, ale to brzy vyřešíme.“

Sharon otevřela prosklené dveře vedoucí ven a Lenny se zamračil, když kolem nich na kolech projela banda uřvaných kluků.

„Řeknu ti, Shaz, že tenhle randál mi nejspíš bude vadit.“

Sharon se zasmála. Věděla, že ho získala na svou stranu. Podvolil se. Jako by se jí naráz splnila všechna vánoční a narozeninová přání. Tenhle malý byt se jí moc líbil a nadchlo ji, že zůstane poblíž rodičů. V hloubi duše měla strach, i když se cítila šťastná. Bylo jí teprve sedmnáct a bála se porodu. Tomuhle troubovi to ale nechtěla svěřit. Někdy jí připadal vyděšenější než ona. Máma ale tvrdila, že muži jsou zkrátka takoví a že právě proto děti rodí ženy. Chlap by totiž porod nezvládl a bolest s ním spojenou už vůbec ne. Sharon se hrozila právě bolesti. Podle toho, jak o ní máma mluvila, usoudila, že to bude, jako by se pokusila vytlačit z těla ragbyový míč.

Otrásla se a Lenny ji k sobě pevně přitiskl.

„Tohle nám bude stačit, než se postavíme na vlastní nohy.“

Smířil se s životem v bytě a to Sharon Conwayové prozatím stačilo.

KAPITOLA PÁTÁ

Hospoda byla narvaná k prasknutí a ve vzduchu visel hutný zápach piva a cigaretového kouře. Lennyho rozlučka se svobodou probíhala hladce. Právě pil metr piv. Kamarádi tleskali a povzbuzovali a Lenny se z jejich pozornosti tetelil blahem. Večírek se mu vydařil.

Ani moc nepil – alkohol mu nechutnal a on nechápal, jak do sebe lidé ty splašky můžou lít každý večer. Teď se však výjimečně cítil příjemně opilý a pivo po nějaké době ztratilo pachutí. Nazítří se ženil a obával se, aby něco nepokazil. Rozhodně se nehodlal objevit ve stavu, ve kterém by nezvládl obřad. Čím víc pil, tím rychleji ho obavy opouštěly. Obvykle všechno promýšlel do detailu – v tom ohledu byl opatrný. Dnes večer ho ale alkohol příjemně nabudil. Koneckonců si potřeboval užít poslední chvíle svobody, jak mu všichni pořád připomínali.

Maličký byt měli zařízený a rovnou se do něj mohli nastěhovat. Od zítřka bude jejich domovem. Ta představa ho vzrušovala. Podle Ivy Conwayové si jenom hráli na dospě-

láky. Když to řekla, Lenny se rozčílil. Zaplašil tu vzpomínku a dál se věnoval pití. Atmosféra v hospodě mu pomáhala uvolnit se a zároveň v něm vyvolávala vzrušení. Od zítřka si budou moct dělat, co chtějí a kdy to chtějí. Byl to opojný pocit. Už se těšil, že si bude moct vzít Sharonino plné tělo, kdykoli se mu zachce, bez obav, že je někdo vyruší. Konečně jsou dospělí a brzy se stanou rodiči. Doufal, že Sharon pod srdcem nosí chlapce. Strašně moc si přál syna.

Za potlesku a povzbuzování kamarádů do sebe hodil poslední půllitr. Jeden z přítomných, vysoký hubený Keith Smith s nosem jako skoba, proslul jako šprýmař, jehož vtipy balancují na hranici únosnosti. „Dorazily striptérky, pánové!“ vykřikl hlasitě.

Muži se kolem sebe dívali a netrpělivě vyhlíželi ohlášené ženy. Mladší se povzbuzovali křikem, zatímco starší se nervózně smáli. Věděli, že kdyby se o tom dozvěděly jejich manželky, měli by pořádný průšvih.

Ze dveří za barem najednou vyšla obrovská starší žena s tlustým nánosem make-upu na obličeji. Měla na sobě červeno-černý korzet a lodičky s jehlovými podpatky. Z reproduktorů zaburácela hudba a striptérka se s nadšeným smíchem vykolébala doprostřed místnosti. Přes punčochy jí přetékal faldy. Začala hrozivě kroutit boky a zadkem a dobromyslně vykřikla: „Tak kterej z vás je ženich, kluci?“

Lenny Scott nemohl uvěřit vlastním očím. Co je to za šereď? V opilosti vnímal jenom smích ostatních a cítil, jak ho k ní postrkují. Jakmile zvedla ruce, aby si kolem krku zavěsila péřové boa, udělalo se mu zle z pachu jejího potu smíseného s deodorantem. Rozhlédl se a zjistil, že se všichni smějí, dokonce i jeho táta. Nejvíc se chechtal Keith Smith a Lenny pocítil, že v tomhle odpudivém představení má prsty. To on ho

zařídil! Dalo se čekat, že vymyslí něco nechutného. Vždycky se snažil z každého udělat pitomce.

Lenny ženu prudce odstrčil, až se na vysokých podpatcích zapotácela, a vrhl se na Keitha. V životě neměl takovou zlost a nikdy nevypil tolik alkoholu jako dnes večer. Vůbec si neuvědomil, že z obleženého barového pultu vzal půllitr. Pamatoval si pouze to, že jím vši silou uhodil Keitha do obličeje.

Do podniku vešly skutečné striptérky, blondýnka a brunetka. S morbidní fascinací chvíli přihlížely dění, pak si oblékly kabáty a rychle se odporoučely k autu, které na ně čekalo venku.

Velký Lenny Scott se nedokázal pohnout z místa. Ještě neviděl, aby se jeho syn choval takhle. Kamarádi ho museli strhnout k zemi a nakonec si na něho sednout, aby se trochu zklidnil. Velký Lenny zcela nevěřičně kroutil hlavou nad synovým chováním. Věděl, že jeho kluk se umí pořádně porvat, ale nikdy se nechoval krutě jen tak. Navíc zrovna dneska večer! Lesley mu dá co proto. Nevyšel z údivu, ani když dorazili policajti a sanitka.

KAPITOLA ŠESTÁ

„Můj Lenny? Určitě to byl on?“ zeptala se Sharon nevěřícně.

V malé předsíni za ní stála Ivy Conwayová s natáčkami na hlavě a v županu. Nemohla uvěřit svým uším.

„No to je nádhera! On se nechá den před svatbou sebrat! Čeká tě s ním opravdu moc pěkná budoucnost, holčičko.“

Sharon matku neposlouchala. Velký Lenny ji úplně ohromil. Odmítala to přijmout. Všichni dobře věděli, že její Lenny je něžný obr. Patřil k nejjemnějším lidem, které znala, a teď seděl ve vězení v Barkingu.

Zvedla telefon a rychle vytočila číslo Jacka Johnsona. Se slzami na krajíčku mu pověděla, co se stalo.

Jack rychle uvažoval. Uklidnil dívku, jak nejlíp dovedl, a položil sluchátko. Stejně jako ona nemohl uvěřit, že je to pravda. Doufal, že jde o omyl, protože za nekontrolované násilí tomu mládenci neplatil. Na to si mohl najmout jakéhokoli lumpa z ulice. Na Lennym obdivoval bystrost a vyrovnanost – to ho na něm okouzlovalo nejvíc. Za tohle tomu

pitomci platil, ne za to, aby ve volném čase tloukl lidi do obličeje pěstí.

Zhluboka si povzdechl a dal se do telefonování. Překvapením se člověk nevyhne. Lenny se zachoval nehorázně a on si to s ním možná nakonec rozmyslí.

KAPITOLA SEDMÁ

Lenny schlíple stál mezi svatebčany a čekal na příjezd nevěsty. Měl příšernou kocovinu a stále nedokázal uvěřit, čeho se předchozího večera dopustil. Přičítal to opilosti – ničím jiným to být nemohlo. Neuměl pít alkohol – vlastně mu ani nechutnal. Hrozně se styděl a cítil, že z průšvihů vyvázl až příliš lacino. Keith ho odmítl obvinít a Jack Johnson ho nějakým zázrakem dostal na svobodu. Keith nepatřil k Lennyho oblíbencům, ale Lenny věděl, že tlustá striptérka byla jenom žert. Za normálních okolností by to pochopil, ale včera večer se neovládl. Posedl ho démon alkoholu. Styděl se a nejhorší ze všeho bylo, že si udělal ostudu před Sharoninou rodinou. Její máma mu beztak moc nefandila, a teď proti němu včerejšek využije při každé příležitosti. Ztrápeně sklopil víčka.

Rozezněla se hudba a Lenny otevřel oči. Spatřil Sharon, která se k němu blížila uličkou mezi lavicemi. Z jejích krásných modrých očí vyčetl strach a zklamání. Rozhodl se, že se hned tak znovu nenapije. Odpřisáhl to všem okolo sebe.

Zatímco Lionel Richie zpíval písničku *Hello*, Lenny se své nevěště zadíval do obličeje a ze všech sil doufal, že pochopí, jak moc je mu to líto.

KAPITOLA OSMÁ

Lesley Scottová jedla z malého talířku sendviče s pocitem, že žvýká piliny. Skutečnost, že její syn Lenny dokázal tak příšerně ublížit jinému člověku, ji hodně zasáhla. Rozhlédla se po irské hospodě v Ilfordu, kde mladí tancovali a starší seděli u stolů s velkými sklenicemi před sebou, a měla sto chutí zařvat. Ivy Conwayová bude mít ohromnou radost. Tu svatbu si nepřála, i když Lesley vlastně taky ne. Jenže Lenny se do Sharon úplně zbláznil. Nedalo se jí upřít, že je to hodná holka. Lesley doufala, že jejího syna trochu usměrní. Stejně jako manžel jeho chování přičítala přílišnému pití. Tohle zdědil po ní – nikdy jí nechutnal alkohol ani neměla ráda pocit uvolněnosti, který člověku dodával. Jako Irka věděla, jaké problémy nastanou, když mu člověk propadne. Dokázal své oběti zničit život.

Smutně se dívala kolem sebe. Její manžel podepíral bar společně s Jackem Johnsonem a dalšími kumpány. V ruce držel velkou sklenici skotské a hlasitě se smál. Jako by se včera večer vůbec nic nestalo. S potěšením zaregistrovala,

že syn pije jenom sladovou limonádu. Na dnešek se netěšila. Upřímně řečeno si nedělala velké naděje, že to s Lennym a Sharon dobře dopadne. Sice si neustále přísahali nehynoucí lásku, ale byly to pouhé děti, které si hrály na dospělé, jak výstižně poznamenala Ivy Conwayová. Lesley se i tak usmála. Po včerejším průšvihy hodlala dnes statečně předstírat, že se nic neděje. Sharon svého novomanžela objala v pase, on se na ni něžně usmál a pevně ji k sobě přitiskl. Lesley kdovíproč zaslzela. Sharon jí připadala milá.

V jedenáct už bylo v hospodě narváno a přítomní Lennyho za včerejší chování oslavovali jako drsňáka. Vůbec ho to nenadchlo. Pravda, Keitha Smithe neměli lidé v lásce – příliš mnoho z nich něčím naštvál.

Lennymu se ulevilo, že nakonec všechno dopadlo dobře. Sharon to v bílých šatech moc slušelo. Byly jednoduché, ale vypadala v nich nádherně. Uměla se skvěle oblékat a měla postavu, které sedlo cokoli. Šaty z nového obchodu s módou v Ilfordu jí padly jako ulité. Nic neodhalovaly, a přesto v nich působila sexy. Těhotenství na ní zatím nebylo vidět, ale hezky se jí nalila prsa. Lenny pocítil žádost. Bylo na čase, aby se vrátili do svého bytu. Už se těšil na svatební noc. Pozoroval Sharon, jak s kamarádkami tancuje na písničky od Wham!, a cítil příliv hrdosti. Stala se jeho ženou, čekala s ním dítě a on ji miloval.

Přistoupil k němu Jack Johnson a jemně ho zatahal za ruku. Lenny za ním vyšel do nočního vzduchu. Znervózněl.

Jack si zapálil doutník a chvíli z něj potahoval. „Koukni, chlapče. Víš, že tě mám rád, ale upozorňuju tě, že bude lepší, když se ten včerejšek nebude nikdy opakovat. Protože znovu za tebe kauci nesložím, jasný?“ řekl drsně.

Lenny v sobě měl dostatek slušnosti, aby se zatvářil provinile. Jack ho kvůli tomu začal zase mít rád.

„Ve své firmě nemůžu trpět kluky, co se chovají jako utržený z řetězu.“

Lenny přikývl. Tvářil se kajícíně a lítostivě. „Já vím, Jacku... Teda pane Johnstone. Můžu jenom znovu říct, že jsem moc pil. Nejsem žádnéj ochlasta ani mi to nechutná. Nejradši bych si nafackoval. Normálně se takhle nechovám...“

Jack zvedl ruku. „Dobře, už toho nech. Chápu. Očividně patříš k lidem, kteří neumějí pít. Ale varuju tě. Včera večer jsem musel vypláznout velký prachy. Tím pádem nejsem zrovna štěstím bez sebe, rozumíš mi?“

Lenny přikývl a znovu se zastyděl. „Nevím, jak bych vám poděkoval, pane Johnstone...“

Jack si povzdechl. „Uklidni se, chlapče. Jenom mi časem dokaž, že ses změnil. Zatím jsi dostal varování.“

Lenny přikývl. „Slibuju, že se budu fakt snažit.“

Jack se usmál. „To bych taky prosil. A teď popadni manželku a jedte domů. Chci, abys zejtra přišel do práce brzy a s jasnou hlavou.“

Lenny vděčně přikývl. Dobře si uvědomoval, že má velké štěstí.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Sharon ležela v posteli vedle svého novomanžela a naslouchala jeho dechu. Připadalo jí báječné být vdaná a mít vlastní domov. Nemohla však popřít, že ji události předchozího večera vyděsily. Svého muže by si vzala i tak, ale včera spatřila stránku jeho povahy, o níž neměla tušení. Nedivila se, že jí máma jasně řekla, co si myslí. Jenom sklonila hlavu a nenechala se vyprovokovat.

Najednou se zachvěla, jako by jí po zádech přeběhl mráz. Rychle se přitulila k svému hezkému manželovi a jako nejedna nevěsta před ní uvažovala, co jim asi přinese budoucnost. Lennyho vášnivě milovala a hodlala se vynasnažit, aby jejich manželství fungovalo.

Stejně nemohla usnout. Připisovala to novému domovu, nové posteli a novomanželovi. Když vyšlo slunce a sídliště ožilo, byla stále vzhůru.

KAPITOLA DESÁTÁ

„Doslechl jsem se, že mě nezažaluješ, Keith. Ani nevíš, jak jsem ti za to vděčnej.“

Lenny Scott se při pohledu na Keitha znovu zastyděl. Opravdu mu hrozně zřídil celou hlavu, především obličej.

Keith pokrčil rameny. Ani předtím nebyl žádný krasavec, ale teď připomínal nestvůru z hororu. Přijal nabídku Jacka Johnsona, že mu zaplatí plastiku tváře. Místo jednoho oka mu však zůstane skleněná duhovka. Těžko se bránil nenávisti, ale co mohl dělat? Lenny Scott byl vycházející hvězda podsvětí a Keith musel nějak přežít. I tak ho to žralo. Jack Johnson o celé záležitosti mluvil jako o politováníhodné nehodě. Bylo to varování. Do ruky mu strčil pár tisícovek a popřál mu brzké uzdravení. Ale copak šlo tak snadno zapomenout? Keith měl zničený život a nemohl s tím vůbec nic udělat. To mu vadilo ze všeho nejvíc.

„Koukni, Lenny, prostě se to stalo. Přeneseme se přes to.“

Lenny věděl, jak těžko ta slova lezou Keithovi z úst, a ob-

divoval jeho stoický klid. Nebyl si jistý, zda by se na jeho místě dokázal zachovat tak velkoryse. Potřásl mu rukou a s úlevou odešel.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Sharon Scottová měla v šestém měsíci maličké břicho. Podle porodní asistentky bylo dítě v pořádku a přiměřeně velké, ale Sharon se cítila ošizená – vůbec nevypadala jako těhotná. Překypovala energií a moc jí to slušelo. Měla prozářenou kůži a husté, lesklé vlasy. Od třetího měsíce ji netrápila ranní nevolnost a v životě se necítila líně.

Budovala s Lennym krásný domov. Nadchlo ji, že zvládnou i něco ušetřit, protože začala vydělávat. Oba snili o domku. Sharon byla zaměstnána v malé sázkové kanceláři v Green Lane a moc ji to bavilo. Měla skvělou pracovní dobu a znala už skoro všechny zákazníky. Majitel, starý žid jménem Isaac Templeton, ji zbožňoval. Velice si jí cenil a bezvýhradně jí důvěřoval. S čísly to uměla a dokázala z hlavy vypočítat výšku sázky, což ji samotnou překvapovalo. V téhle práci se našla.

Vyndala z pokladny hotovost a zamkla ji do trezoru v kanceláři. Potom prošla sázečí karty a spočítala, komu bude muset druhý den vyplatit výhru. Seděla ve svém milovaném krá-

lovství. Práce ji bavila. Isaac jí skoro ve všem nechával volnou ruku, a tak si zaměstnání užívala.

Věděla, že místo získala díky Jacku Johnsonovi, a byla mu vděčná. Od té strašné noci před svatbou jí bylo jasné, že Lenny se ze všech sil snaží Jackovi dokázat svou důvěryhodnost.

Zaplašila nepříjemné vzpomínky. Na událost myslela velmi nerada a věděla, že bez Jackovy podpory by Lenny dostal několik let natvrdo.

Ulevilo se jí, že manžela nezavřeli, ale incident stejně nedokázala pustit z hlavy. Děsilo ji, že Lenny dokáže tak brutálně zaútočit na druhého člověka. Samozřejmě věděla, že v práci používá násilí, ale při vymáhání dluhů nedocházelo k brutalitám. Šlo spíš o vyhrožování, jak ji Lenny denně ujišťoval. Věděla, že jí by nikdy neublížil, ale stejně to mezi nimi viselo. Dělo jí to starosti. Lenny si nejspíš všiml, že se někdy chová trochu odtažitě, a byl nešťastný z toho, co jí způsobil.

Zamkla sázkovou kancelář a vydala se k domovu. Přemýšlela, co uvaří k večeři. Možná vymaluje koupelnu. Cokoli, jen aby zaplašila myšlenky, které ji pronásledovaly celé dny a noci. Především noci.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Jacka Johnsona přešla zlost na Lennyho Scotta. Pokud mělo jeho půlhodinové šílení v hospodě nějaký následek, pak jedině ten, že u ostatních stoupl v ceně. Místo aby mu jeho jednání způsobilo problémy, ohromně mu pomohlo. Lidé o něm mluvili jiným tónem. Jack dokonce zpozoroval, že někteří starší pracovníci mládenci projevují úctu. Přestali si z něho dobrosrdečně utahovat a jednali s ním jako se sobě rovným.

Jack měl pro Lennyho určitou práci a zajímalo ho, zda z ní bude svolný. Nebyla zcela obvyklá, ale Jack potřeboval, aby ji někdo provedl rychle a v co největší tichosti. Každý by ji nevzal, ale on cítil, že Lenny ji přijme. Chtěl se osvědčit. Šlo o ošemetnou záležitost a bylo nutné jednat velmi taktně a diplomaticky. Jack si nalil sklenici brandy a zamyšleně se z ní napil.

O deset minut později zaslechl, jak na dvoře parkuje Lenny. Jako vždycky přijel na minutu přesně. Podle toho kluka by si člověk mohl nařizovat hodinky. Byl zkrátka skvělý. Jack se opřel a čekal, až mládenec vejde do kanceláře.

Lenny vstoupil s obvyklým rozpačitým úsměvem. Byl opravdu hezký. Navíc z celého srdce miloval svoji manželku. Jack se poptal po okolí a zjistil, že mládenec nemá na kontě žádný skandál s nějakou běhnou. Podle všeho Sharon opravdu miloval.

Lenny na stůl položil igelitovou tašku plnou peněz. Obsahovala vysokou částku – přes dvacet tisíc. Vyndal z ní svazky bankovek, pečlivě igelitku složil a zastrčil do kapsy. Jack ho pozoroval a obdivoval jeho úsporné pohyby. Lenny připomínal boxera, který se i přes rozložitost svého těla hýbá ladně.

„Cože? Taška ze supermarketu?“

Lenny se smíchem odpověděl: „To ti posílají Faganovi. Vůbec se nedivím, že si musí tak moc půjčovat. Faganová rozhazuje plným hrstma. Koupili si tu největší televizi, jaká byla k mání. Skoro se jim nevešla do obejváku!“

Jack pokrčil rameny a usmál se mládencovu údivu. Lidé jako Faganovi je udržovali při životě.

„Zrovna tohle rád slyším.“ Nenabídl Lennymu brandy. Věděl, že by odmítl. „Posaď se, chlapče. Chci tě poprosit o službičku. Dobře ti za ni zaplatím. Pokud odmítneš, pochopím a nebudu se na tebe zlobit. Nabízím ti to jako prvnímu.“

Lenny se posadil. Jackova slova ho zaujala.

Jack se napil brandy a tiše řekl: „Teď mi upřímně odpověz. Slyšel jsi někdy něco nehezkýho o Bilym Masonovi?“

Lenny na sobě nedával nic znát. Přesně to se dalo očekávat – mládenec byl loajální nejen vůči Jackovi, ale i vůči spolupracovníkům. To bylo jisté.

„Jak to myslíš, Jacku?“ zeptal se opatrně.

Jack se nehezky usmál. „Kde mám začít? Vytušil jsem, že mě okrádá, ale nedokázal jsem zjistit jak. Tak jsem poslal

jednu známou, aby se mu podívala na výdělky a trochu si s ním popovídala. Zjistil jsem, že mi krátí příjmy tím, že lidem nabízí půjčky sám za sebe. Vypočítal jsem to podle toho, kolik mu dlužníci platí, Sherlocku. Míň než mně. Všema deseti jsem pro svobodný podnikání, pokud mě při něm někdo neobírá.“

Lenny přikývl. „Taky jsem si myslel, že něco provádí, jenom mi nebylo jasné co, Jacku. Nechtěl jsem s tím za tebou běžet, dokud nezjistím, o co jde.“

Jack to chápal. Těšilo ho, že mládenec za ním nepřišel, ještě než zjistil fakta.

„Co mám teda udělat?“ zeptal se Lenny.

Jacka Johnsona jeho otázka nadchla. Tenhle kluk nikdy nezlamal.

„Chci, abys toho hajzla vyřídil, nic víc.“

Lenny se zamračil a zvažoval Jackova slova. „Mám ho zabít?“

Jack se pousmál. „Ne. Jenom z něj udělej odstrašující příklad pro ostatní. Kdybychom ho zabili, vyhrál by. Chci, aby pro všechny zůstal živou výstrahou před blbostí. Lidé se musí dozvědět, že se mě pokusil podfouknout, a vidět následky. Je to úplně jednoduchý. Když mě někdo podrazí, vrátím mu to i s úrokama.“

Lenny souhlasně přikývl. „Mám ho zmrzačit, nebo oslepit?“

Jack se zasmál. Lenny byl hotový zázrak. „Od každého trochu, chlapče.“

Lenny vstal. „Vím, že se mi za to bohatě odměníš, Jacku,“ poznamenal vážně.

„Jasně, Lenny. A naši lidi tě budou o to víc ctít. Tohle totiž znamená, že jsi moje pravá ruka. Teď se ti budou mnohem

snáz vybírat dluhy. Taky to ale znamená, že ti ostatní budou závidět a budou na tebe mít zlost. Jsi na to připravenej?“

Lenny se zašklebil. „Co myslíš, Jacku?“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Sharon upekla masový koláč a byla s ním velice spokojená. Moc se jí povedl a nádherně voněl. Vaření se jí začínalo dařit a kupodivu ji docela bavilo. Při pohledu na hodiny zjistila, že se blíží sedmá. To znamenalo, že každou chvíli přijde Lenny. Stále se na něho rozechvěle těšila. Moc ho milovala.

Vběhla do ložnice, učesala se a upravila si make-up. Dávala si záležet, aby jí to slušelo, když se manžel vrátí z práce. Některé dívky na sídlišti byly o pouhých několik let starší než ona, a už vypadaly jako jejich matky. Ještě se navoněla a byla připravená na manželův příchod.

Když začala nakládat jídlo na talíře, zaslechla Lennyho klíč v zámku a šťastně se usmála.

Lenny si v malé předsíni svlékl kabát a zahulákal: „Nádherně to voní, Shaz! Dneska bych sežral půlku vola!“

Usmála se. Říkal to každý večer, i když se jí jídlo vůbec nepovedlo. Milovala ho za to.

Umyl si v koupelně ruce a vyrazil do kuchyně. Byt byl

dokonale čistý a stůl prostřený jako v restauraci, včetně látkových ubrousků a výzdoby. V tomhle mu Sharon připadala trochu legrační. Dokonce odmítla mít doma kečup, protože jí připadal příliš obyčejný. Musel se s tím smířit. V domácnosti vládla ona.

Na koláč s bramborovou kaší a hráškem politým masovou šťávou se mu sbíhaly sliny. Stávala se z ní opravdu dobrá kuchařka. Udělala dojem i na jeho mámu, což nebylo nijak snadné. Táta často říkal, že by našla chybu i na poslední večeři Páně.

Večeřeli v přátelském hovoru a naprosté harmonii. Sharon nepatřila k dívkám, které člověku vnucují své názory. Tiše a ochotně naslouchala manželovu vyprávění. Lenny však věděl, že si umí prosadit svou. Když si myslela, že má pravdu, neustoupila. Byla to jedna z vlastností, kterou na ní měl moc rád.

„Poslyš, Lenny, Isaac chce prodat sázkovou kancelář. Podle mého už jí má dost a potřebuje změnu.“

Lenny přestal žvýkat. „Kolik za ni chce?“

Sharon pokrčila rameny. „Nevím. Proč se ptáš?“

Lenny se pousmál. „Jen mě to tak napadlo. Dobře vynáší.“

Sharon vykulila modré oči. „Máš pravdu. Něco o tom vím, vždyť dělám tržby,“ řekla. Pak se soustředila jenom na svůj talíř.

„Koukni, Shaz, dneska večer mám nějakou práci. Přijdu hodně pozdě, ale vynese nám to pěknou sumičku.“

Sharon přikývla. „Fajn.“

Usmál se. Byl moc rád, že se ho nikdy nevyptává. Ve všem mu důvěřovala. Většina holek by chtěla znát podrobnosti. Kam jdeš? S kým? Jak dlouho budeš pryč?

„Vrátím se co nejdřív, lásco, vždyť to víš.“

Znovu se usmála a šťastně přikývla. „Vím, Lenny. Dám si dlouhou koupel s pěnou a půjdu si brzy lehnout. Dneska jsem unavená.“

Okamžitě si začal dělat starost. „Jsi v pořádku? Klidně zůstanu doma.“

Otráveně obrátila oči ke stropu. „Jsem těhotná, neumím na rakovinu. Jenom jsem utahaná. Navíc se chci koukat na *Dempseyho a Makepeaceovou* bez tvých neustálých poznámek.“

Zasmál se. Měla silný charakter. „Dobře. Pokud to víš jistě...“

Ukrojila mu další obrovský kus masového koláče a odpověděla: „Zvládnou to. Dávej na sebe pozor.“

Přikývl. Sharon věděla, že manžel se nechystá na přátelskou návštěvu. Uvědomovala si, že se namočil do nějaké špatnosti, ale chápala, že čím méně bude vědět, tím líp pro ni. Byla opravdu skvělá a Lenny nemohl uvěřit svému štěstí.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Billy Mason vždycky musel mít víc než ostatní. Mohl se belíp vydělávat, ale stejně trpěl dojmem, že má příliš nízkou výplatu. Nenasytnost byla v podsvětí nezbytná, ale záleželo na tom, koho člověk právě okrádal. Na banky, stavební spořitelny, velké domy nebo poštu se pohlíželo jako na vhodnou kořist. Obecní byty vykrádali jenom ubožáci závislí na fetu. Nikdo, kdo měl v hlavě aspoň trochu rozumu, neobíral vlastní lidi. Billy Mason by to měl vědět ze všech nejlíp. Mezi zločinci se pohyboval už dost dlouho.

On si však zakládal na tom, že uznává jenom svá vlastní pravidla. Taky věřil, že má od Pánaboha právo vzít si jakékoli peníze, které uzná za vhodné. Byl si jistý, že jeho spolupracovníci se ho bojí a mají strach z jeho pověsti, a tak se mu neodvážejí nic vyčíst. Cítil se spokojeně a dobře vydělával.

Měl jednu velkou chybu – zásadně se držel svých zvyklostí. Rozložitého Billyho zdobil pivní pupek a obočí husté jako křovina. Krásy moc nepobral, zato oplýval penězi a smyslem pro humor, na který lovil ženské. Upřímně miloval dámy

všech tvarů a velikostí. Dokázal složit poklonu každé, kterou potkal. Stačilo pochválit hezké oči nebo zdravé zuby. Každý čtvrtek chodil tancovat do ilfordského podniku U Tiffany.

Vykoupaný, oholený a vonící Old Spicem vyšel ze svého domu v Manor Parku. Hodně ho překvapilo, když před sebou uviděl mladého Lennyho Scotta.

Mládenec se na něho zdvořile usmál a uctivě se zeptal: „Promiň, Billy. Můžu na chvíli dovnitř? Potřebuju s tebou probrat jednu loupež, o který jsem se doslechl. Napadlo mě, že bys mohl mít zájem.“

Billy Mason byl pro každou loupež a tohohle kluka měl rád. Usmál se a vesele odpověděl: „Jasně, chlapče.“

Podržel otevřené dveře a následoval Lennyho dovnitř. Billyho dům se podobal svému majiteli – byl starý, ale hezky udržovaný, samé drahé koberce a čalouněný nábytek. Trochu voněl včelím voskem a čisticím přípravkem.

Lenny následoval Billyho přes průchozí obývací s jídelním koutem. Dům byl typický pro Ilford – stál hned u chodníku a chyběla mu předzahrádka. Zato měl vysoké stropy a původní krby s hezkými římsami. Lennymu se líbil.

Billy spěchal. Blížila se půl desátá a u Tiffany se začínaly scházet ženy. Do půl jedenácté neplatily vstupné. Rád by tam s předstihem zašel a nějakou si vybral. Přesto se zeptal se širokým úsměvem: „Jde o tu loupež v bance Lloyds na hlavní? Do vlastního hnízda zásadně neseru.“

Lenny si zhluboka povzdechl a z rukávu přšipláště vytáhl železnou tyč.

Když to Billy uviděl, rozhořčeně zařval: „Ty hajzle!“

Muselo se mu nechat, že se dovede pořádně rvát. Lenny Scott to ale uměl líp. Soustředil se na protivníkovy oči a nohy. Když po dvaceti minutách odešel, Billy sotva dýchal.

Lenny se zastavil u telefonní budky a zavolal sanitku. Nechal Billyho dveře otevřené dokořán, aby se záchranáři dostali dovnitř. Zašel se umýt ke kamarádovi, spálil své oblečení a vzal si čisté.

Ve čtvrt na jednu už ležel doma v posteli. Přitáhl si manželku k sobě. Přitulila se k němu a spokojeně spala v jeho náruči.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Jack Johnson byl nadšením bez sebe. Skutečnost, že Lenny odvedl skvělou práci, považoval za pouhou třešničku na dortu. Mnohem příjemněji ho překvapilo, že ji provedl ještě téhož večera, kdy ji dostal za úkol. Lenny bez zbytečného ptaní udělal, co se po něm chtělo. Nebylo mu ani dvacet a už měl nervy jako starý mazák. Podle toho, co se Jack doslechl, zůstal Billy napůl slepý a do konce života bude kulhat.

Přesně takový výsledek si přál. Člověk nesmí dát nepříteli možnost, aby se pomstil. Je třeba udělat z něj odstrašující příklad pro ostatní. Museli vědět, jaká odplata je čeká, pokud se pokusí o nečistou hru. Billy Mason byl starý podrazák. Dostal možnost pořádného výděлку, ale Jack ho vždycky podezíral, že jednoho dne bude chtít víc. Byl nenažraný. Teď své lačnosti může akorát litovat. Jack se několikrát zhluboka nadechl, aby se uklidnil, ale vztek ho úplně nepřešel. Kdysi Billymu důvěřoval. Dopřál mu příjemný život, ale jemu to nestačilo. Pořád toužil zaujmout jeho místo.

Lenny spokojeně vjel do dvora vrakoviště. Byl spokojený

se svou prací a cítil, že si vedl dobře. Billyho Masona měl rád, ale dostal úkol a ten co nejlépe splnil. Doufal, že Jack je stejného názoru. Při vstupu do kanceláře se ho však najednou zmocnila úzkost. Možná zašel příliš daleko. Nicméně měl dát Billymu za vyučenou a přesně to udělal.

Jack se usmíval, jako by vyhrál sázku, a Lenny se okamžitě uklidnil.

„Ty kluku jeden!“ Jack vyskočil a přistrčil židli, aby si na ni Lenny mohl sednout. „Posaď se, chlapče. Zasloužíš si to.“

Lenny se cítil trapně. Tohle nečekal. Jack si jeho zdrženlivosti vážil. Lenny se nechvástal jako mnozí jiní, kteří by mu všechno do detailu popsali a dělali by kdovíco, jen aby dokázali svou nepostradatelnost. Lenny zkrátka udělal, co se po něm chtělo, a hotovo. Jack rozpoznal jeho potenciál. Moc rád se ujišťoval o kvalitě svých úsudků.

„Odvedl jsi dobrou práci, Lenny. Udělal jsi na mě dojem. Řekl jsem ti, co chci, a tys to bez řečí provedl.“

Lenny se rozpačitě usmál.

„Kdo ti pomáhal?“

Lenny se zamračil. „Nikdo. Říkal jsem si, že by se o tom nikdo další neměl dozvědět.“

Jack se pousmál. Bylo to čím dál lepší. „Cože, tys to provedl sám?“

Lenny přikývl. „Jasně, že jo, Jacku. Nepřipadalo mi, že bys chtěl, aby nás na tu práci bylo víc. Tak jsem šel sám, ale dal jsem mu co proto. Ten hodně dlouho nikam nevyrazí.“

Jack Johnson se uvelebil ve svém pohodlném křesle a v duchu nad tím klukem žasl. Očividně to byl vražedný stroj v lidské podobě. Billy Mason se nedal zpacifikovat jen tak snadno. Dokázal se o sebe postarat. Proto si ho taky Jack najal.

„Teda, Lenny, ani ti nedokážu říct, jakej jsi na mě udělal dojem. Hlavně tím, že jsi do toho šel sám. Na tohle nikdy nezapomenu. Taky tě za to pořádně odměním – dostaneš ode mě deset táců v hotovosti. A pokud budeš někdy něco potřebovat, stačí říct. Snesu ti modrý z nebe. Osvědčil ses, kamaráde, nejen jako pracant, ale taky jako chlap, kterému ochotně svěřím vedení svých firem.“

Lennyho Jackova slova málem rozplakala. Tohle vždycky chtěl, o tomhle vždycky snil – o vstupu mezi vyvolené, o zasvěcení.

„Podle mě jsi skvělej chlap, Jacku, to určitě víš. Dal jsi mi příležitost pořádně si vydělat. Nikdy na to nezapomenu.“

Jack se podíval na obrovského mládence sedícího před ním. Byl skromný a vděčný, ale očividně taky hodně nebezpečný.

„Poslouchej mě, chlapče. Ty to jednou dotáhneš daleko a já tě chci mít vedle sebe.“

Lenny přikývl obrovitou hlavou a s úsměvem odpověděl: „Děkuju, Jacku. Vážím si toho.“

Jack se na něho podíval a poděkoval Pánubohu a všem svatým, že tohoto kluka upustili do klína zrovna jemu.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Ivy Conwayová vyváděla jako smyslů zbavená a Sharon už měla dost jejích řečí.

„Zmrzačil člověka, skoro ho oslepil! Všude se o tom mluví.“

Sharon Scottová si povzdechla. Lenny jí všechno vysvětlil, protože uhodl, že se o tom časem stejně dozví. Ukázal jí deset tisíc v hotovosti a vysvětlil jí, že to jinak nešlo. Billy Mason Jacka podrazil a potřeboval dostat za vyučenou. V Lennyho podání to znělo velice rozumně. Aspoň si to namlouvala, i když kdesi v hloubi duše jí to nahánělo strach. Šlo však o manžellovu záležitost, a čím dříve si to její matka uvědomí, tím líp pro všechny.

Přiskočila k Ivy a zařvala: „Hergot, dej už s tím pokoj! Je to jeho práce. Jestli sem ještě chceš chodit, mami, radím ti, aby sis svoje názory nechávala pro sebe. Lenny je můj muž. Miluju ho a nebudu o něm poslouchat nic špatného, jasné?“

Ivy Conwayová byla v takovém šoku, že od dcery pro jistotu poodstoupila.

„Myslím to vážně, mami. Snaží se nám dopřát příjemný život. Víš stejně dobře jako já, že pracuje pro Jacka Johnsona, což znamená, že se nikdy nebude chovat jako andílek.“

Ivy se podívala na svou krásnou dceru a uvědomila si, že ji ztratila. Její nádherná panenka se nechala vtáhnout mezi zločince stejně jako Lenny Scott. Z toho nemohlo vzejít nic dobrého. Každý musí jednoho dne zaplatit za své hříchy. Sharon se matce podívala do očí a vážně řekla: „Opravdu, mami. Mojí rodinou je teď Lenny. Nedovolím, aby o něm někdo řekl křivé slovo.“

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Od incidentu s Billym Masonem Lenny posílil svou pozici. Každý, s kým přišel do styku, se k němu choval uctivě. Podle svého zvyku si to však nenechal stoupnout do hlavy. Lidem to neuniklo a o to víc si Lennyho vážili. Nepřestával se k druhým chovat s patřičnou úctou, a právě to muži v jeho světě respektovali. Příliš mnoho z nich si nadělalo nepřátele, když se drali na vrchol. Měli radost, když si druzí pamatovali, že slušné chování nic nestojí. Lenny u nich rozhodně stoupl v ceně.

Když Lenny v sázkové kanceláři vyzvedával svou ženu, Isaac ho se zářivým úsměvem pozval na kus řeči. Lenny starci ochotně vyhověl, protože se moc hezky choval k Sharon.

„Víš, že to tady prodávám?“

Lenny přikývl. „Jo, Sharon něco říkala. Podnik vám hezky vydělává. I mně by se líbil.“

Isaac se pousmál. „To jsem rád. Je totiž tvůj, chlapče.“

Lenny se zatvářil ohromeně. „Cože?“

Isaac se znovu pousmál a s nelíčeným potěšením odpo-

věděl: „Je to dárek od Jacka Johnsona. Koncem měsíce bude celá kancelář tvoje.“

„No kurva!“

Isaac se radostně zasmál a dodal: „Doufám, že se ti dobře povede. Já jsem tady moc velké štěstí neudělal.“

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Velký Lenny Scott se ze syna ohromně radoval. Tak mladý, a už mu patřil svět! Otec na něho byl pyšný jako páv. Naproti tomu Lesley jako obvykle prorokovala zkázu.

„Nemůžu tomu uvěřit, tati. Opravdu kancelář celou přepsal na mě. Je moje – a samozřejmě Sharonina. Povede ji a bude dělat každodenní práci. Ten podnik skvěle vydělává. Odhaduju, že asi za rok se můžeme začít poohlížet po nějakým domě.“

Lesley se na milovaného syna podívala s obavou, že se z něho definitivně stal zločinec. „Takže tu sázkovou kancelář jsi dostal za to, že jsi skoro zabil člověka. Chápu to správně?“

Lenny její pohled opětoval a klidně odpověděl: „Jo, mami, to mě na tom přitahuje. A víš ty co? Řeknu ti to samý, co Sharon svý mámě: nepleť se do toho. Už u vás nebydlím. Jsem dospělej chlap, mám vlastní rodinu a pro svoji ženu a dítě budu vydělávat tak, jak chci.“

Podíval se na otce a s potěšením zjistil, že sdílí jeho názor. Velký Lenny mu nicméně vynadal. „Nebud' na mámu spros-

tej! Ale máš pravdu. Obdivuju tě. Jsi chlap jako hora a rychle ti to myslí. V naší branži je to smrtící kombinace. Mám z tebe ohromnou radost.“

Lenny se zašklebil. „Tohle je teprve začátek, tati. Práce mě fakt baví. Jack Johnson se ke mně chová dobře. Důvěřuju mu. Je to férovej a slušnej chlap.“

Lesley pozorovala manžela a syna, jak se spolu baví. Uvědomila si, že její chlapeček se jí na hony vzdálil. Jako by jednou zemřel. Jak to, že si dovoluje takhle s ní mluvit? Její muž v něm vidí Jezulátko a k ní se všichni chovají jako k nějaké královně. Ničilo ji to. Její hezký chytrý syn klidně mohl jít na univerzitu, ale místo toho se úplně zahodil. Stal se z něj obyčejný gauner. Navíc ještě krutý.

Zmrzačil dalšího člověka. Tentokrát se to nedalo svést na opilost. Keitha zmlátil pod vlivem alkoholu – aspoň tak si jeho chování odůvodnila. Tenhle průšvih ale nedokázala omluvit, i když se sebevíc snažila.

Poslouchala, jak syn mluví o svých plánech, a v duchu se ptala, jak asi bude vypadat budoucnost založená na násilí. Nikdy v životě se necítila tak bídne a nebyla tak znechucená vlastní rodinou jako teď. Vadila jí dokonce i Sharon, která úplně přehlížela, co se z Lennyho stalo. Jako by Lesley vlastního syna vůbec neznala. Sny skončily a ona se mohla těšit jenom na vnouče, které jí přinese nějakou naději do budoucnosti.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Ivy byla nadšená. Po prvním šoku z incidentu s Billym Masonem udělala přesně to, co po ní Sharon chtěla – smířila se se situací. Zásadní roli v jejím přístupu sehrála především skutečnost, že si užívala slávu, kterou teď jako matka Sharon Scottové měla. Moc se jí líbilo, že lidé, kterým dřív nestála za povšimnutí, si najednou mohli ukroutit krky, aby se jí zeptali, jak se má a co dělá její dcera. Opájela se tím.

Sharon těhotenství ohromně slušelo. Měla maličké břicho a sršela energií. V práci zaučovala dívku, která ji měla zastoupit, až bude na mateřské. I tak tvrdila, že do podniku čas od času zaskočí, aby dohlédla na „obchody“, jak tomu říkala. V mnoha ohledech se jí splnil sen. V osmnácti už skvěle vydělávala a svět jí ležel u nohou.

Ivy věděla, že k Lennymu Scottovi bude vždycky mít výhrady, ale nemohla popřít, že se jeví jako dobrý živitel rodiny. Choval se hezky a její dceru očividně miloval.

„Nemůžu tomu uvěřit, mami. Isaac to před námi tajil. Je zlatý. Moc nám přeje. Podle něho dokážu kancelář vést i se

zavřenýma očima. Povídal, že to mám v krvi, protože dokážu vypočítat sázky z hlavy. Ale upřímně – jakmile se to člověk naučí, je to úplně jednoduché.“

Ivy se podívala na manžela a projednou se oba zasmáli. Těšilo je, že dcera je tak nadšená a šťastná.

„Ulovila jsi dobrýho chlapa, holčičko, ale to ti nemusím říkat.“

Del Conway se po Lennym trochu poptal a věděl, že dce-ru netahá za nos. Ve všech ohledech měl dobrou pověst. I když se zdál skvělý, Del by ho osobně zastřelil, kdyby ublížil jeho holčičce. To bylo zcela jasné. Z jeho dítěte nebude nikdo dělat blbce. Na střelnou zbraň je krátký i ten největší drsňák na světě. Mladého Lennyho měl upřímně rád. Dokud se bude o jeho princezničku dobře starat, budou si skvěle rozumět.

„Můžeme se začít poohlížet po domě, protože máme legální příjmy. Jsem z toho celá vedle.“

„Aby ne! Lenny si udělal jméno. Všichni si povídají o tom, jak dobře si vede.“

Sharon se rozzářila. Na manžela byla velmi hrdá. „Půjdu domů. Lenny má rád, když je večere na stole. Dneska mu udělám jeho oblíbený játra na slanině.“

Ivy přikývla. „Játra jsou dobrá pro miminko, broučku. Obsahují plno železa.“

Sharon užasla. „Opravdu? Panebože, to je skvělé! Lenny bude koukat, až mu to řeknu.“

Odcházela domů a rodiče se za ní láskyplně dívali.

„Teda, Dele, musím přiznat, že jsem se v tom klukovi zmýlila.“

Derek Conway manželku objal a vážně odpověděl: „To ukáže teprve čas, Ivy.“

KAPITOLA DVACÁTÁ

Jack Johnson se rozhodl, že Lennymu Scottovi svěří práci vedoucího. Mládenec uměl počítat a hezky se choval k druhým. S každým zacházel velmi uctivě. Právě dostal životní příležitost, o jaké se ostatním lidem v branži ani nesnilo. Byl velký, hezký a oblíbený. Dokonce i u dlužníků, což Jack považoval za výhodu. Lenny dokázal z lidí vytáhnout peníze svým šarmem. Choval se tak mile, že i chátka by se cítila trapně, kdyby ho chtěla oblafnout. Jack s ním měl velké plány. Věděl, že Lenny má něco do sebe, a teď se mu to potvrdilo.

Billyho Masona se nikdo nepokusil pomstít. To hovořilo za vše. Lidé měli Billyho rádi, ale nectili ho. Na to byl příliš velký zloděj.

Jack nyní měl tohoto mládence, kterého mohl zformovat podle svého a naučit ho řemeslu. Objevil v něm výjimečný talent. Lenny se úplně vymykal všem normám – když bylo třeba, choval se drsně, ale v každodenním životě zůstával slušným člověkem. Takových chlapů bylo pomálu. Svět mu ležel u nohou a Jack mu záviděl zárnou budoucnost. Věděl

ale, že ho Lenny obdivuje a je mu vděčný. Jeho úcta pro Jacka hodně znamenala. Viděl, že mládenec je vůči němu loajální, a měl dobrý pocit i sám ze sebe. Těšilo ho, že ho druzí považují za významného muže. Nejen obyčejní lidé, z nichž většina byli úplní hajzlové, ale taky někdo jako mladý Lenny. Hodně to pro něho znamenalo.

Zazvonil telefon a Jack rychle zvedl sluchátko. Volal mu Lenny a omlouval se, že se s ním nestihne sejít. Jeho žena začala rodit a on s ní je v porodnici.

Jack se hlasitě zasmál a řekl: „Přesně tam máš teďka být, chlapče. Hodně štěstí.“

Jack si hodně vážil toho, že Lenny staví na první místo rodinu. Vypovídalo to mnohé o jeho prioritách a slušnosti. Snad se narodí chlapeček! Lenny moc toužil po synovi a zasloužil si ho. Byl to chlap, který mužského potomka dovede ocenit.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Lenny Scott junior se narodil ve čtvrt na dvanáct v noci. Vážil přes čtyři kila a vypadal jako miniaturní zápasník sumo. Novopečeného otce úplně ohromila láska, s níž syna poprvé pochoval v náruči. Sharon se s porodem nepárala, vlastně jako s ničím. Neutrousila jediné slovo. Lenny pozoroval, jak syna tlačí na svět, a ohromeně si uvědomil, jakou v sobě mají ženy sílu. Když se objevila dětská hlavička, konečně to pochopil. Něco takového by nepřežil jediný chlap na celém světě. Porod mu připadal brutální, plný násilí, ale zároveň si uvědomoval, že něco tak krásného v životě neviděl. Sharon byla silnější než většina mužů, které znal. Dítě jednoduše vystrčila na svět, jako by se nechumelilo. Cítil hrdost. Když viděl, jak je statečná a jak se mezi jejíma nohama zaklesnutýma ve třmenech mezi vši krví objevilo dítě, srdce se mu málem rozskočilo láskou a pýchou.

„Je fakt nádhernej, Shaz. Jsi moc šikovná.“

Sharon se nad manželovými slovy usmála. Cítila bolest, ale překvapilo ji, že všechno šlo tak snadno. Podle její mat-

ky byl porod ta nejtraumatičtější zkušenost, jaká může ženu v životě potkat. Sharon se zvláštním způsobem líbil. Představoval pro ni způsob k dosažení cíle, a jakého! Měla hezkého zdravého syna. Veškeré porodní bolesti stály za to. Obzvlášť když spatřila manželovo ohromení nad tím, jak krásné dítě zplodili. Tohle byl jeden z nejlepších dnů jejího života. Byli tu spolu a stali se skutečnou rodinou.

Nikdy si nepřipadala tak důležitá a potřebná jako teď. Jako by celou dobu žila jenom pro jejich dítě a možnost vytvořit vlastní rodinu. Snila o tom už od třinácti. Od chvíle, kdy se zamilovala do Lennyho, toužila jenom po miminku, po společném dítěti. Nyní ho měli. Leonarda Dereka Scotta. Jen s vypětím všech sil se jí podařilo manželovi rozmluvit, aby chlapečka pojmenoval Leonard Scott Třetí. S takovým jménem by ho ve škole utrápili. Smála se však manželově očividné hrdosti na syna a dědice, jak dokolečka opakoval.

Prarodiče se v dítěti taky viděli, a to bylo správné. Konec konců byl prvním vnoučetem na obou stranách rodiny.

Ivy úplně přemohla láska k maličkému človíčkovi, jehož jí dcera položila do náruče. Nikdy neměla syna a překvapilo ji, jaký nával citu v ní probudil.

Všechny přítomné však nejvíc nadchl pohled na Lennyho se synem. Byl z něho celý pryč. Dokonce vstával, když měla Sharon kojit, připravoval jí kakao a čaj a užasle přihlížel, jak malého krmí.

„Nikdy mě nenapadlo, že příroda má tak úžasnou moc. Nemůžu se vynadávat na to, jaký je mezi váma pouto, a vůbec nežárlím!“

Sharon se s ním zasmála. Těšilo ji, že ho tolik zajímá miminko a zároveň ji stále miluje. Připadala si požehnaná. Syn upevnil jejich vzájemný vztah.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Jack Johnson Lennymu přenechával stále větší zodpovědnost a Lenny se nedal zahanbit. Jako by teď, když se stal otcem, rychleji dospěl. Najednou vypadal jako skutečně dospělý mužský. Ještě víc zmohutněl, pokud to vůbec šlo. Jack si všímal, jak po Lennym pokukují ženy, ale nikdy neviděl, že by si s některou začal. Sharon byla rozkošná, ale kdyby Jack měl Lennyho roky, utekl by jí s první, která by vypadala aspoň trochu k světu. Lenny byl očividně mnohem lepší chlap než on. Anebo úplně truba. Záleželo na úhlu pohledu. Jack si myslel, že mládí a příležitosti neodmyslitelně patří k sobě. Jeho máma říkala, že jednoho dne člověk zestárne a lepší už to nebude. V tom měla pravdu.

Při pohledu na Lennyho na okamžik pocítil, že mu jeho mládí a štěstí závidí. V jeho věku nebylo nic nemožné. Člověku ležel svět u nohou a roky plynuly pomalu.

„Víš, že na tvý narozeniny se chystá pařba?“

Lenny přikývl a usmál se. Měl velké, silné bílé zuby, a když se usmál, vypadal jako reklama na zubní pastu.

„Jo, vím. Jen doufám, že nebude trvat dlouho do noci. Rád pomáhám s naším prckem. Měl bys ho vidět, Jacku. Ros-
te jako z vody. Taky už se usmívá, fakt!“

Jack se zasmál. „Koukám, že se z tebe stala pěkná chůvič-
ka.“

Lenny se zašklebil. „Nedokážu si pomoci. Jsem z malýho
úplně vedle.“

Jack povytáhl huňaté obočí. „To vidím.“

Lenny pochopil, že má konečně začít mluvit o jiných vě-
cech, než je jeho syn.

„Každopádně – já tam budu a nechám na baru nějaký pe-
níze. Klukům jediné prospěje, když si užijou bez ženských,
který by je akorát omezovaly.“

*Vážení čtenáři,
právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svo-
lení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete
číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodej-
ce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!*